

Випускниця першого випуску Львівського інституту фізичної культури Анна Микласевич відзначила 90-літній ювілей!

Історичний і водночас дуже складний та переломний 2014-й рік багатий на різноманітні події та дати. Зокрема, цими днями святкує свій 90-літній ювілей ПЕРША випускниця Львівського державного інституту фізичної культури Анна Карлівна Микласевич (Вербицька) – педагог, громадський діяч, патріот, господиня-вишивальниця і просто незрівняна бабуся...

90 - це багато?

О, так. Це не мало. Життя прожити не поле перейти. По різному було. Безтурботне дитинство, щаслива юність чергувалися з часом незгод, поневірянь, бідності та страху, - просвітлених щасливими моментами. І так до сьогоднішнього стану – спокійної старості в оточенні люблячої родини. Пройшовши дуже складний життєвий шлях, як і більшість людей мого покоління, я є щасливою людиною.

Анно Карлівно, ви випускниця першого випуску Львівського інституту фізичної культури? Як так склалося?

Випадково. Народилася в місті Чортків у родині Вербицьких. У сім'ях тогочасної української галицької інтелігенції окрім духовного й патріотичного виховання, прищеплювалася дітям потреба у фізично-активному житті. У нашому випадку, це були заняття лижами, гімнастикою, піші мандрівки. Я поступила в Станіславський медичний інститут, де провчилася лише один рік, після чого прийшлося утікати. НКВД заарештувало мого брата, який згодом загинув у тюрмі. Переслідування торкнулося усіх Вербицьких, у мене не було жодних шансів навчатися у Станіславові. Блукаючи Львовом у пошуках пристанища натрапила на військового, який стояв на

сходах гарної будівлі і запрошував в середину. Дивовижно, саме так я і стала студенткою інституту фізкультури.

З права на ліво: Віра Давибіда (дівоче прізвище Петричка), Стефа Войнаровська (дівоче прізвище Зандлер), Анна Микласевич (Вербицька), Наталія Гаврисьо (дівоче прізвище Стецишина), Катерина Лобачевська

Як Вам вчилося у ці роки?

Треба відзначити, що у ці повоєнні роки інститут являв собою якби напіввійськовий заклад. Майже всі викладачі були військовими, більшість з них приїхали з Москви. Відразу потрапила до спеціалізованої групи гімнастів тренера Гончарова. У цей самий час у чоловічій групі тренувався Віктор Чукарін – майбутній Олімпійський чемпіон. Навчання передбачало теоретичну і практичну частину, проте перевагу мало у бік практики. Домінуючими предметами були: легка атлетика, гімнастика, лижі. На ці три дисципліни відводилося найбільше часу; кожний студент повинен був здобути розряд з усіх цих видів спорту. Це було складно. Наприклад, у жіночій гімнастиці було 7 видів вправ (бруси паралельні й різновисокі, перекладина, кільця, стрибки через стіл, акробатика, вільні вправи). Це без сумніву виробило у мене гарт, який залишився й до цих пір.

Напевне, шкодували, що не стали лікарем?

Та, ні. Ніколи, не шкодувала що так сталося. Фах вчителя фізичної культури дає змогу, при бажанні, бути також неабияким лікарем. Головне бажання, сумлінно послужитися людям, що я і робила впродовж свого життя.

Після навчання мене скерували у м. Дрогобич, де призначили головою міськспорткомітету. Обласний центр Дрогобич не був готовий до вимог, які «спускали» зверху. Довелося крутитися як білка в колесі. В якийсь час відчула, що не справляюся й попросилася у відставку. Призначили мене директором новоствореної спортивної школи. Горджуся тим, що разом з М. Башмагою (випускником другого випуску інституту фізкультури) створили там дотепер відому школу акробатики у м. Дрогобич. А своє покликання знайшла нарешті в школі, як учитель фізичної культури. Тут по справжньому відчула себе потрібною й отримувала задоволення від праці з дітьми. 35 років - такий трудовий стаж у загальноосвітній школі №2 м. Дрогобича.

Ми знаємо, що ви були надзвичайно вимогливим й принциповим учителем. Чи слідкуєте ви за станом теперішнього фізичного виховання дітей?

Звичайно. У мене багато правнуків, часто вони розповідають про своє враження щодо уроків фізичної культури. Виглядає, як про мене сумно. Здається, що від уроку фізкультури вихолостили його основне завдання – бути уроком здоров'я. Залишився цей урок лише як розвага. Можливо помиляюся, але завжди пам'ятаю розповідь нашого учня, десантника-афганця про те, як втікаючи від душманів він чув позаду прокльони свого товариша, що біг позаду. Як виявилось пізніше, він проклинав вчителя фізичної культури, що не заставляв його хоча б згідно шкільної програми бігати кроси. І смішно й сумно. Якщо не має конкретних вимог, то й не буде конкретних результатів.

Чи хтось з ваших нащадків обрав вашу професійну стежину?

Єдиною людиною, що була в моєму оточенні і не займалася спортом, був мій чоловік. Олег був надзвичайно талановитий музикант з абсолютним слухом, власне музиці він присвятив усе своє життя. А так, дочка виконала вимоги кандидата у майстри спорту зі спортивної гімнастики, внучка – майстра спорту з акробатики, усіх й не перелічити. Тепер вся наша родина покладає велику надію на нашу найменшу зірочку, спортсменку гірськолижницю – Олесю Шарун.

Пані Анно, признайтеся, що спільного є між Вами і музеєм М.Грушевського? Адже не часто, можна побачити все керівництво музею при такому теплому вітанні ювіляра.

Постараюся коротко Вам розповісти цікаву історію нашої родини. Як відомо, М.Грушевський довгий час працював на Галичині і був одружений на одній з сестер Левицьких – Марії. Друга сестра – Ольга стала дружиною правника Вікентія Микласевича, батька мого чоловіка Олега Микласевича. У 1912 році Ольга купила у м.Стрий віллу «Ясна Поляна», у якій пізніше проживав мій чоловік, в якій мешкаємо й до сьогодні. Так ось, Михайло Грушевський і його дружина Марія були хресними усіх дітей Микласевичів. У непрості часи, коли М.Грушевський змушений був покинути Галичину і переїхати в Київ, було прийнято рішення залишити фортепіано і цінні меблі на віллі у Микласевичів. Впродовж багатьох років це була сувора таємниця, адже в фортепіано було облаштовано схованку з документами. Не потрібно пояснювати чим могла закінчитися ця історія, якби щось стало відомо НКВД, КГБ... Вже у часи незалежності України я оприлюднила цю інформацію. Боротьба за спадок М.Грушевського між київським й львівським музеєм була тривалою. Ми віддали перевагу музеєві у м.Львів, тому багато особистих речей М.Грушевського з вілли «Ясна Поляна», включаючи фортепіано, знаходиться власне там.

Такий ясний, гострий розум у 90 років притаманний лише обраним. Що ви б хотіли сказати усім хто вас пам'ятає з висоти свого сьогоднішнього статусу?

Як ви вже знаєте, я з родини Вербицьких. Цього року у Києві ми втратили останнього з нашої родинної лінії. Закатований на смерть молодий вчений, патріот України – ЮРІЙ ВЕРБИЦЬКИЙ. Невимовний жаль огортає душу, коли ще сьогодні гинуть наші патріоти за незалежність України. Життя це - боротьба. Не зупиняйтеся, йдіть вперед і ви переможете!

За матеріалами: <http://galsports.com>

[Назад](#)